An. et vol. XXXXII 2 Septembris 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Litterae Encyclicae, p. 561 – In sollemni canonizatione B. Mariae Goretti, V. M., p. 579 – Homilia, p. 580 – Constitutiones Apostolicae, p. 583 – Litterae Apostolicae, p. 590 – Allocutio, p. 597.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: Decretum, p. 600 – *S. C. Concilii*: Decretum, p. 601 – *S. C. de Propaganda Fide*: Decretum, p. 603.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citationes edictales, p. 604.

Appendix: *Tribunal Archidioecesis Westmonasteriensis*: Citatio edictalis, p. 606.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazioni varie – Segreteria di Stato: Nomine – Necrologio, pp. 607-608.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·L

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis: In Italia, Lib. 800
In Europa, Lib. 2000; extra Europam $ 4

Pretium unius fasciculi: In Italia, Lib. 75
In Europa, Lib. 180; extra Europam $ 0,35

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXII, n. 11 - 2 Septembris 1950)

ACTA PII PP. XII

LITTERAE ENCYCLICAE

PAG.

Humani generis. - Ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque Locorum Ordinarios, pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: de nonnullis falsis opinionibus, quae catholicae doctrinae fundamenta subruere minantur. - 12 Augusti 1950 561

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE BEATAE MARIAE GORETTI, V. M.

Proclamatio 579
Homilia 580

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. LIPENSIS (Lucenensis). *Quo aeternae.* - A dioecesis Lipensis territorio pars distrahitur, et nova erigitur dioecesis Lucenensis nomine. - 28 Martii 1950 583

II. FLUMINIS MAGDALENAE (Barrancabermejensis). *Apostolicis sub plumbo.* - Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae in Vicariatum Apostolicum erigitur, Barrancabermejensem nomine nuncupandum. - 18 Aprilis 1950 586

III. LIPENSIS (Infantensis). *Precibus annuentes.* - A dioecesis Lipensis territorio pars distrahitur, e qua Praelatura « nullius », Infantensis nomine, erigitur. - 25 Aprilis 1950 . . 587

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Conspicua templa Dei.* - Ad titulum et dignitatem Basilicae Minoris evehitur Ecclesia Cathedralis dioecesis de Aguas Calientes. - 2 Iunii 1949 . 590

II. *Qua Augustus Imperator.* - Beata Maria Virgo, « Madonna del Pontelungo » nuncupata, civitatis ac dioecesis Albinganensis Patrona Caelestis declaratur eiusdemque festum certa die statuitur. - 8 Iulii 1949 591

III. *Quae Divino.* - Titulus ac privilegia Basilicae Minoris Cathedrali Ecclesiae Mercedensi in Republica Argentina conferuntur. - 12 Augusti 1949 . 593

IV. *Consueverunt.* - Sanctus Alphonsus Maria de Ligorio, Ep., C. et Ecclesiae Doctor, omnium confessariorum ac moralistarum Coelestis Patronus constituitur. - 26 Aprilis 1950 . . 595

ALLOCUTIO

Ad christifideles post canonizationem S. Mariae Goretti, V. M. 597

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Portuensis et Sanctae Rufinae. - Decretum. Translationis Ecclesiae Cathedralis. - 7 Martii 1950 600

SACRA CONGREGATIO CONCILII

Decretum. De Ecclesiasticis officiis et beneficii canonice instituendis seu providendis. - 29 Iunii 1950 601

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Liberien. (Monrovien.). - Decretum. Vicariatus Apostolicus Liberiensis deinceps « Monroviensis » appellabitur. - 2 Februarii 1950 603

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

I. *Dubuquen.* - Nullitatis matrimonii (Orr - Mc Coy). - 21 Iulii 1950 . . 604

II. *Romana.* - Nullitatis matrimonii (Damasso - Jacobs). - 26 Iulii 1950 . . 605

APPENDIX

TRIBUNAL ARCHID. WESTMONASTERIEN.

Citatio edictalis: Nullitatis matrimonii (Phillimore - Cockburn). - 21 Iulii 1950 606

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti: *Varie* . 607
II. Segreteria di Stato: *Nomine* . . . 607
III. Necrologio 608

ANNUARIO PONTIFICIO 1950

CON RITRATTO DI S. S. PIO XII E STEMMA A COLORI - LEGATURA IN TELA, TITOLO IN ORO

Un vol. di pp. 1420 Lit. 1300

An. et vol. XXXXII 2 Septembris 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE NONNULLIS FALSIS OPINIONIBUS, QUAE CATHOLICAE DOCTRINAE FUNDAMENTA SUBRUERE MINANTUR.

PIUS PP. XII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Humani generis in rebus religiosis ac moralibus discordia et aberratio a veritate probis omnibus, imprimisque fidelibus sincerisque Ecclesiae filiis, vehementissimi doloris fons et causa semper fuere, praesertim vero hodie, cum ipsa culturae christianae principia undique offensa cernimus.

Haud mirum quidem est huiusmodi discordiam et aberrationem extra ovile Christi semper viguisse. Nam licet humana ratio, simpliciter loquendo, veram et certam cognitionem unius Dei personalis, mundum providentia sua tuentis ac gubernantis, necnon naturalis legis a Creatore nostris animis inditae, suis naturalibus viribus ac lumine assequi revera possit, nihilominus non pauca obstant quominus eadem ratio hac sua nativa facultate efficaciter fructuoseque utatur. Quae enim ad Deum pertinent et ad rationes spectant, quae inter homines Deumque intercedunt, veritates sunt rerum sensibilium ordinem omnino

transcendentes, quae, cum in vitae actionem inducuntur eamque informant, sui devotionem suique abnegationem postulant. Humanus autem intellectus in talibus veritatibus acquirendis difficultate laborat tum ob sensuum imaginationisque impulsum, tum ob pravas cupiditates ex peccato originali ortas. Quo fit ut homines in rebus huiusmodi libenter sibi suadeant esse falsa vel saltem dubia, quae ipsi nolint esse vera.

Quapropter divina « revelatio » moraliter necessaria dicenda est, ut ea, quae in rebus religionis et morum rationi per se impervia non sunt, in praesenti quoque humani generis condicione, ab omnibus expedite, firma certitudine et nullo admixto errore cognosci possint. [1]

Quin immo mens humana difficultates interdum pati potest etiam in certo iudicio « credibilitatis » efformando circa catholicam fidem, quamvis tam multa ac mira signa externa divinitus disposita sint quibus vel solo naturali rationis lumine divina christianae religionis origo certo probari possit. Homo enim sive praeiudicatis ductus opinionibus, sive cupidinibus ac mala voluntate instigatus, non modo externorum signorum evidentiae, quae prostat, sed etiam supernis afflatibus, quos Deus in animos ingerit nostros, renuere ac resistere potest.

Cuicumque eos circumspicienti, qui extra ovile Christi sunt, haud difficulter patebunt praecipuae quas viri docti non pauci ingressi sunt viae. Etenim sunt qui evolutionis, ut aiunt, systema, nondum invicte probatum in ipso disciplinarum naturalium ambitu, absque prudentia ac discretione admissum ad omnium rerum originem pertinere contendant, atque audacter indulgeant opinationi monisticae ac pantheisticae mundi universi continuae evolutioni obnoxii. Qua quidem opinatione fautores communismi libenter fruuntur ut suum « materialismum dialecticum » efficacius propugnent et evehant, omni notione theistica ex animis avulsa.

[1] Conc. Vatic. D. B., 1876, Const. *De Fide cath.*, cap. 2, *De revelatione.*

Huiusmodi evolutionis commenta, quibus omne, quod absolutum, firmum, immutabile est, repudiatur, viam straverunt novae aberranti philosophiae, quae cum « idealismo », « immanentismo » ac « pragmatismo » contendens, « existentialismi » nomen nacta est, utpote quae, immutabilibus rerum essentiis posthabitis, de singulorum « exsistentia » tantum sollicita sit.

Accedit falsus quidam « historicismus », qui solis humanae vitae eventibus inhaerens, cuiusvis veritatis legisque absolutae fundamenta subvertit, cum ad res philosophicas tum ad christiana etiam dogmata quod attinet.

In hac tanta opinionum confusione aliquid solaminis Nobis affert eos cernere, qui a « rationalismi » placitis, quibus olim instituti erant, hodie non raro ad veritatis divinitus patefactae haustus redire cupiunt, ac verbum Dei in Sacra Scriptura asservatum agnoscere ac profiteri, utpote disciplinae sacrae fundamentum. At simul dolendum est haud paucos istorum, quo firmius verbo Dei adhaereant, eo magis humanam rationem adimere, et quo libentius Dei revelantis auctoritatem extollant, eo acrius Ecclesiae Magisterium aspernari, a Christo Domino institutum, ut veritates divinitus revelatas custodiat atque interpretetur. Quod quidem non solum Sacris Litteris aperte contradicit, sed ex ipsa rerum experientia falsum manifestatur. Saepe enim ipsi a vera Ecclesia dissidentes de sua ipsorum in rebus dogmaticis discordia palam conqueruntur, ita ut Magisterii vivi necessitatem fateantur inviti.

Iamvero theologis ac philosophis catholicis, quibus grave incumbit munus divinam humanamque veritatem tuendi animisque inserendi hominum, has opinationes plus minusve e recto itinere aberrantes neque ignorare neque neglegere licet. Quin immo ipsi easdem opinationes perspectas habeant oportet, tum quia morbi non apte curantur nisi rite praecogniti fuerint, tum quia nonnumquam in falsis ipsis commentis aliquid veritatis latet, tum denique quia eadem animum provocant ad quasdam

veritates, sive philosophicas sive theologicas, sollertius perscrutandas ac perpendendas.

Quodsi philosophi ac theologi nostri ex hisce doctrinis, caute perspectis, tantummodo huiuscemodi fructum colligere enite-rentur, nulla adesset ratio cur Ecclesiae Magisterium interloque-retur. Attamen, quamvis Nobis compertum sit catholicos docto-res ab illis erroribus generatim cavere, constat tamen non deesse hodie, quemadmodum apostolicis temporibus, qui rebus novis plus aequo studentes, ac vel etiam metuentes ne earum rerum, quas progredientis aetatis scientia invexerit, ignari habeantur, sacri Magisterii moderationi se subducere contendant ideoque in eo versentur periculo ne sensim sine sensu ab ipsa veritate divi-nitus revelata discedant aliosque secum in errorem inducant.

Immo et aliud obversatur periculum idque eo gravius, quo virtutis est specie magis obtectum. Plures enim sunt, qui hu-mani generis discordiam ac mentium confusionem deplorantes, imprudenti animorum studio permoti, impetu quodam moven-tur atque impenso desiderio flagrant infringendi saepta, quibus probi honestique viri invicem disiunguntur, «irenismum» talem amplectentes ut, quaestionibus missis quae homines separant, non modo respiciant ad irruentem atheismum communibus vi-ribus propulsandum, sed etiam ad opposita in rebus quoque dogmaticis reconcilianda. Et quemadmodum olim fuerunt, qui rogarent num translaticia Ecclesiae apologetica ratio obstacu-lum constitueret potius quam auxilium ad animos Christo lu-crandos, ita hodie non desunt qui eo usque procedere audeant ut serio quaestionem moveant num theologia eiusque metho-dus, quales in scholis ecclesiastica approbante auctoritate vi-gent, non modo perficiendae, verum etiam omnino reforman-dae sint, ut regnum Christi quocumque terrarum, inter homi-nes cuiusvis culturae vel cuiusvis opinionis religiosae efficacius propagetur.

Quodsi iidem ad nihil aliud intenderent quam ad disciplinam ecclesiasticam eiusque methodum hodiernis condicionibus ac necessitatibus, nova quadam inducta ratione, aptius accom-

modandas, nulla fere esset causa timendi; at vero imprudenti aestuantes « irenismo », nonnulli veluti obices ad fraternam unitatem restaurandam ea putare videntur, quae ipsis legibus ac principiis a Christo datis innituntur itemque institutis ab eo conditis, vel quae munimina ac fulcimina exstant integritatis fidei, quibus collapsis, omnia uniuntur quidem, sed solummodo in ruinam.

Novae huiusmodi opiniones, sive improbando novitatis desiderio, sive laudabili causa moveantur, non semper eodem gradu, eadem claritate iisdemque terminis proponuntur, nec semper unanimo auctorum consensu; quae enim hodie a quibusdam, cautelis nonnullis ac distinctionibus adhibitis, magis tecte docentur, cras ab aliis audacioribus palam atque immoderate proponentur, non sine multorum offensione, praesertim iunioris cleri, nec sine ecclesiasticae auctoritatis detrimento. Quodsi cautius agi solet in libris publice editis, iam liberius disseritur in libellis privatim communicatis et in acroasibus coetibusque. Nec tantum inter sodales utriusque cleri et in sacris seminariis institutisque religiosis tales opiniones divulgantur, sed etiam inter laicos, inter eos praesertim, qui iuventuti instituendae operam navant.

Quod autem ad theologiam spectat, quorumdam consilium est dogmatum significationem quam maxime extenuare; ipsumque dogma a loquendi ratione in Ecclesia iamdiu recepta et a philosophicis notionibus penes catholicos doctores vigentibus liberare, ut in catholica exponenda doctrina ad Sacrae Scripturae sanctorumque Patrum dicendi modum redeatur. Spem ipsi fovent fore ut dogma elementis denudatum, quae extrinsecus a divina revelatione esse dicunt, fructuose comparetur cum eorum opinionibus dogmaticis, qui ab Ecclesiae unitate seiuncti sint, utque hac via pedetemptim perveniatur ad assimilanda sibi invicem dogma catholicum et placita dissidentium.

Accedit quod, catholica doctrina ad hanc redacta condicionem, viam sterni autumant, qua, hodiernis necessitatibus satis-

faciendo, hodiernae etiam philosophiae notionibus dogma exprimi possit, sive « immanentismi » sive « idealismi » sive « exsistentialismi » aliusve systematis. Quod idcirco etiam fieri posse ac debere audaciores quidam affirmant, quia fidei mysteria numquam notionibus adaequate veris significari posse contendunt, sed tantum notionibus « approximativis », ut aiunt, ac semper mutabilibus, quibus veritas aliquatenus quidem indicetur, sed necessario quoque deformetur. Quapropter non absurdum esse putant, sed necesse omnino esse ut theologia pro variis philosophiis, quibus decursu temporum tamquam suis utitur instrumentis, novas antiquis substituat notiones, ita ut diversis quidem modis, ac vel etiam aliqua ratione oppositis, idem tamen, ut aiunt, valentibus, easdem divinas veritates humanitus reddat. Addunt etiam historiam dogmatum consistere in reddendis variis sibique succedentibus formis, quas veritas revelata induerit, secundum diversas doctrinas et opinationes quae saeculorum decursu ortae fuerint.

Patet autem ex iis, quae diximus, huiusmodi molimina non tantum ducere ad « relativismum » dogmaticum, quem vocant, sed illum iam reapse continere; cui quidem despectus doctrinae communiter traditae eorumque vocabulorum, quibus eadem significatur, satis superque favet. Nemo sane est qui non videat huiusmodi notionum vocabula cum in scholis tum ab ipsius Ecclesiae Magisterio adhibita, perfici et perpoliri posse; ac notum praeterea est Ecclesiam in iisdem vocibus adhibendis non semper constantem fuisse. Liquet etiam Ecclesiam non cuilibet systemati philosophico, brevi temporis spatio vigenti, devinciri posse: sed ea quae communi consensu a catholicis doctoribus composita per plura saecula fuere ad aliquam dogmatis intellegentiam attingendam, tam caduco fundamento procul dubio non nituntur. Nituntur enim principiis ac notionibus ex vera rerum creatarum cognitione deductis; in quibus quidem deducendis cognitionibus humanae menti veritas divinitus revelata, quasi stella, per Ecclesiam illuxit. Quare mirum non est aliquas huiusmodi notiones a Conciliis Oecumenicis non solum adhi-

bitas, sed etiam sancitas esse, ita ut ab eis discedere nefas sit.

Quapropter neglegere, vel reicere, vel suo valore privare tot ac tanta, quae pluries saeculari labore a viris non communis ingenii ac sanctitatis, invigilante sacro Magisterio, nec sine Sancti Spiritus lumine et ductu, ad accuratius in dies fidei veritates exprimendas mente concepta, expressa ac perpolita sunt, ut eorumdem in locum coniecturales notiones sufficiantur ac quaedam fluxae ac vagae novae philosophiae dictiones, quae ut flos agri hodie sunt et cras decident, non modo summa est imprudentia, verum etiam ipsum dogma facit quasi arundinem vento agitatam. Despectus autem vocabulorum ac notionum quibus theologi scholastici uti solent, sponte ducit ad enervandam theologiam, ut aiunt speculativam, quam, cum ratione theologica innitatur, vera certitudine carere existimant.

Utique, proh dolor, rerum novarum studiosi a scholasticae theologiae contemptu ad neglegendum, ac vel etiam ad despiciendum facile transeunt ipsum Magisterium Ecclesiae, quod theologiam illam sua auctoritate tantopere comprobat. Hoc enim Magisterium ab ipsis tamquam progressionis sufflamen ac scientiae obex exhibetur; ab acatholicis vero quibusdam iam veluti iniustum frenum consideratur quo excultiores aliqui theologi a disciplina sua innovanda detineantur. Et quamquam hoc sacrum Magisterium, in rebus fidei et morum, cuilibet theologo proxima et universalis veritatis norma esse debet, utpote cui Christus Dominus totum depositum fidei — Sacras nempe Litteras ac divinam « traditionem » — et custodiendum et tuendum et interpretandum concredidit, attamen officium, quo fideles tenentur illos quoque fugere errores, qui ad haeresim plus minusve accedant, ideoque « etiam constitutiones et decreta servare, quibus pravae huiusmodi opiniones a Sancta Sede proscriptae et prohibitae sunt », [2] nonnunquam ita ignoratur ac si non habeatur. Quae in Romanorum Pontificum Encyclicis Litteris de indole et constitutione Ecclesiae exponuntur, a

[2] *C. I. C.*, can. 1324; cfr. Conc. Vat., D. B., 1820, Const. *De Fide cath.*, cap. 4, *De fide et ratione*, post canones.

quibusdam consulto neglegi solent, ea quidem de causa ut praevaleat notio quaedam vaga, quam ex antiquis Patribus, praesertim graecis, haustam esse profitentur. Pontifices enim, ut ipsi dictitant, de his quae inter theologos disputantur iudicare nolunt, itaque ad pristinos fontes redeundum est et ex antiquorum scriptis recentiora Magisterii constitutiones ac decreta explicanda sunt.

Quae etsi fortasse scite dicta videntur, attamen fallacia non carent. Verum namque est generatim Pontifices theologis libertatem concedere in iis quae inter melioris notae doctores vario sensu disputentur; at historia docet, plura quae prius liberae disceptationi subiecta fuerint, postea nullam iam disceptationem pati posse.

Neque putandum est, ea quae in Encyclicis Litteris proponuntur, assensum per se non postulare, cum in iis Pontifices supremam sui Magisterii potestatem non exerceant. Magisterio enim ordinario haec docentur, de quo illud etiam valet: « Qui vos audit, me audit »;[3] ac plerumque quae in Encyclicis Litteris proponuntur et inculcantur, iam aliunde ad doctrinam catholicam pertinent. Quodsi Summi Pontifices in actis suis de re hactenus controversa data opera sententiam ferunt, omnibus patet rem illam, secundum mentem ac voluntatem eorumdem Pontificum, quaestionem liberae inter theologos disceptationis iam haberi non posse.

Verum quoque est, theologis semper redeundum esse ad divinae revelationis fontes: eorum enim est indicare qua ratione ea quae a vivo Magisterio docentur, in Sacris Litteris et in divina « traditione », « sive explicite, sive implicite inveniantur ».[4] Accedit quod uterque doctrinae divinitus revelatae fons tot tantosque continet thesauros veritatis, ut numquam reapse exhauriatur. Quapropter sacrorum fontium studio sacrae disciplinae semper iuvenescunt; dum contra speculatio, quae ulteriorem sacri depositi inquisitionem neglegit, ut experiundo novi-

[3] Luc., X, 16.

[4] Pius IX, *Inter gravissimas*, 28 oct. 1870, *Acta*, vol. I, p. 260.

mus, sterilis evadit. Sed hac de causa theologia etiam positiva, quam dicunt, scientiae dumtaxat historicae aequari nequit. Una enim cum sacris eiusmodi fontibus Deus Ecclesiae suae Magisterium vivum dedit, ad ea quoque illustranda et enucleanda, quae in fidei deposito nonnisi obscure ac velut implicite continentur. Quod quidem depositum nec singulis christifidelibus nec ipsis theologis divinus Redemptor concredidit authentice interpretandum, sed soli Ecclesiae Magisterio. Si autem hoc suum munus Ecclesia exercet, sicut saeculorum decursu saepenumero factum est, sive ordinario sive extraordinario eiusdem muneris exercitio, patet omnino falsam esse methodum, qua ex obscuris clara explicentur, quin immo contrarium omnes sequi ordinem necesse esse. Quare Decessor Noster imm. mem. Pius IX, docens nobilissimum theologiae munus illud esse, quod ostendat quomodo ab Ecclesia definita doctrina contineatur in fontibus, non absque gravi causa illa addidit verba: « eo ipso sensu, quo ab Ecclesia definita est ».

Ut autem ad novas, quas supra attigimus, opinationes redeamus, plura etiam a nonnullis proponuntur vel mentibus instillantur in detrimentum divinae auctoritatis Sacrae Scripturae. Etenim sensum definitionis Concilii Vaticani de Deo Sacrae Scripturae auctore audacter quidam pervertunt; atque sententiam, iam pluries reprobatam, renovant, secundum quam Sacrarum Litterarum immunitas errorum ad ea solummodo, quae de Deo ac de rebus moralibus et religiosis traduntur, pertineat. Immo perperam loquuntur de sensu humano Sacrorum Librorum sub quo sensus eorum divinus lateat, quem solum infallibilem declarant. In Sacra Scriptura interpretanda nullam haberi volunt rationem analogiae fidei ac « traditionis », Ecclesiae; ita ut Sanctorum Patrum et sacri Magisterii doctrina quasi ad trutinam Sacrae Scripturae, ratione mere humana ab exegetis explicatae, sit revocanda, potius quam eadem Sacra Scriptura exponenda sit ad mentem Ecclesiae, quae a Christo Domino totius depositi veritatis divinitus revelatae custos ac interpres constituta est.

Ac praeterea sensus litteralis Sacrae Scripturae eiusque expositio a tot tantisque exegetis, vigilante Ecclesia, elaborata, ex commenticiis eorum placitis, novae cedere debent exegesi, quam symbolicam ac spiritualem appellant; et qua Sacra Biblia Veteris Testamenti, quae hodie in Ecclesia tamquam fons clausus lateant, tandem aliquando omnibus aperiantur. Hac ratione asseverant difficultates omnes evanescere, quibus ii tantummodo praepediantur, qui sensui litterali Scripturarum adhaereant.

Quae quidem omnia quam aliena sint a principiis ac normis hermeneuticis a Decessoribus Nostris fel. rec. Leone XIII in Encyclicis Litteris *Providentissimus*, et a Benedicto XV in Enc. Litt. *Spiritus Paraclitus*, itemque a Nobis ipsis in Enc. Litt. *Divino afflante Spiritu* rite statutis nemo est qui non videat.

Ac mirum non est huiusmodi novitates, ad omnes fere theologiae partes quod attinet, iam venenosos peperisse fructus. In dubium revocatur humanam rationem, absque divinae « revelationis » divinaeque gratiae auxilio, argumentis ex creatis rebus deductis demonstrare posse Deum personalem exsistere; negatur mundum initium habuisse, atque contenditur creationem mundi necessariam esse, cum ex necessaria liberalitate divini amoris procedat; aeterna et infallibilis liberarum actionum hominum praescientia Deo item denegatur; quae quidem Vaticani Concilii declarationibus adversantur. [5]

Quaestio etiam a nonnullis agitur num Angeli creaturae personales sint; numque materia a spiritu essentialiter differat. Alii veram « gratuitatem » ordinis supernaturalis corrumpunt, cum autument Deum entia intellectu praedita condere non posse, quin eadem ad beatificam visionem ordinet et vocet. Nec satis; nam peccati originalis notio, definitionibus tridentinis posthabitis, pervertitur, unaque simul peccati in universum, prout est Dei offensa, itemque satisfactionis a Christo pro nobis exhibitae. Nec desunt qui contendant transubstantiationis do-

[5] Cfr. Conc Vat., Const. *De Fide cath.*, cap. 1, *De Deo rerum omnium creatore.*

ctrinam, utpote antiquata notione philosophica substantiae innixam, ita emendandam esse ut realis Christi praesentia in Ss. Eucharistia ad quemdem symbolismum reducatur, quatenus consecratae species, nonnisi signa efficacia sint spiritualis praesentiae Christi eiusque intimae coniunctionis cum fidelibus membris in Corpore Mystico.

Quidam censent se non devinciri doctrina paucis ante annis in Encyclicis Nostris Litteris exposita, ac fontibus « revelationis » innixa, quae quidem docet corpus Christi mysticum et Ecclesiam Catholicam Romanam unum idemque esse. [6] Aliqui necessitatem pertinendi ad veram Ecclesiam, ut sempiterna attingatur salus, ad vanam formulam reducunt. Alii denique rationali indoli « credibilitatis » fidei christianae iniuriam inferunt.

Haec et alia id genus iam serpere constat inter nonnullos filios Nostros, quos incautum animarum studium vel falsi nominis scientia decipiunt, quibusque maerenti animo et notissimas veritates repetere cogimur et manifestos errores errorisque pericula non sine anxitudine indicare.

In comperto est quanti Ecclesia humanam rationem faciat, quod pertinet ad exsistentiam unius Dei personalis certo demonstrandam, itemque ad ipsius christianae fidei fundamenta signis divinis invicte comprobanda; parique modo ad legem, quam Creator animis hominum indidit, rite exprimendam; ac denique ad aliquam mysteriorum intellegentiam assequendam eamque fructuosissimam. [7] Hoc tamen munus ratio tum solum apte ac tuto absolvere poterit, cum debito modo exculta fuerit; nempe cum fuerit sana illa philosophia imbuta, quae veluti patrimonium iamdudum exstat a superioribus christianis aetatibus traditum, atque adeo altioris etiam ordinis auctoritatem habet, quia ipsum Magisterium Ecclesiae, eius principia ac praecipua asserta, a viris magni ingenii paulatim patefacta ac defi-

[6] Cfr. Litt. Enc. *Mystici Corporis Christi*, *A. A. S.*, vol. XXXV, p. 193 sq.
[7] Cfr. Conc. Vat., D. B., 1796.

nita, ad ipsius divinae « revelationis » trutinam vocavit. Quae quidem philosophia in Ecclesia agnita ac recepta, et verum sincerumque cognitionis humanae valorem tuetur, et metaphysica inconcussa principia — rationis nempe sufficientis, causalitatis, et finalitatis — ac demum certae et immutabilis veritatis assecutionem.

In hac philosophia plura sane exponuntur, quibus res fidei et morum neque directe nec indirecte attinguntur, quaeque propterea Ecclesia liberae peritorum disceptationi permittit; at quoad alia plura, praesertim quoad principia assertaque praecipua, quae supra memoravimus, eadem libertas non viget. Etiam in huiusmodi essentialibus quaestionibus, philosophiam quidem aptiore ac ditiore veste induere licet, efficacioribus dictionibus communire, quibusdam scholarum adminiculis minus aptis exuere, sanis quoque quibusdam elementis progredientis humanae lucubrationis caute locupletare; numquam tamen eam subvertere fas est, vel falsis principiis contaminare, vel quasi magnum quidem, sed obsoletum existimare monumentum. Non enim veritas omnisque eius philosophica declaratio in dies mutari possunt, cum potissimum agatur de principiis humanae menti per se notis, vel de sententiis illis, quae tum saeculorum sapientia, tum etiam divinae « revelationis » consensu ac fulcimine innituntur. Quidquid veri mens humana, sincere quaerens, invenire poterit, iam acquisitae veritati profecto adversari nequit; siquidem Deus, summa Veritas, humanum intellectum condidit atque regit, non ut rite acquisitis cotidie nova opponat, sed ut, remotis erroribus qui forte irrepserint, verum vero superstruat eodem ordine ac compagine quibus ipsa rerum natura, ex qua verum hauritur, constituta cernitur. Quapropter christianus, sive philosophus, sive theologus, non festinanter ac leviter amplectatur quidquid novi in dies excogitatum fuerit, sed summa sedulitate id perpendat ac iusta in trutina ponat, ne adeptam veritatem amittat, vel corrumpat, gravi profecto cum ipsius fidei discrimine ac detrimento.

Quae si bene perspecta fuerint, facile patebit cur Ecclesia exigat ut futuri sacerdotes philosophicis disciplinis instruantur « ad Angelici Doctoris rationem, doctrinam et principia », [8] quandoquidem plurium saeculorum experientia probe noscit Aquinatis methodum ac rationem sive in tironibus erudiendis, sive in absconditis veritatibus pervestigandis, singulari praestantia eminere; ipsius autem doctrinam cum divina « revelatione » quasi quodam concentu consonare, atque ad fidei fundamenta in tuto collocanda efficacissimam esse, necnon ad sani progressionis fructus utiliter et secure colligendos. [9]

Hac de causa quam maxime deplorandum est, philosophiam in Ecclesia receptam ac agnitam hodie a nonnullis despectui haberi, ita ut antiquata quoad formam, rationalistica, ut aiunt, quoad cogitandi processum, impudenter renuntietur. Dictitant enim hanc nostram philosophiam perperam opinionem tueri metaphysicam absolute veram exsistere posse; dum contra asseverant res, praesertim transcendentes, non aptius exprimi posse, quam disparatis doctrinis, quae sese mutuo compleant, quamvis sibi invicem quodammodo opponantur. Quare philosophiam nostris traditam scholis, cum sua lucida quaestionum descriptione ac solutione, cum accurata sua notionum determinatione clarisque distinctionibus, utilem quidem esse posse concedunt ad propaedeusim scholasticae theologiae, mentibus hominum medii aevi egregie accommodatam; non tamen praebere philosophandi rationem, quae hodiernae nostrae culturae ac necessitatibus respondeat. Opponunt deinde philosophiam perennem nonnisi philosophiam immutabilium essentiarum esse, dum hodierna mens ad « exsistentiam » singulorum spectet necesse est et ad vitam semper fluentem. Dum vero hanc philosophiam despiciunt, alias extollunt sive antiquas, sive recentes, sive Orientis, sive Occidentis populorum, ita ut in animos insinuare videantur quamlibet philosophiam vel opinationem, quibusdam additis, si opus fuerit, correctionibus vel complementis,

[8] *C. I. C.*, can. 1366, 2.

[9] *A. A. S.*, vol. XXXVIII, 1946, p. 387.

cum dogmate catholico componi posse; quod quidem falsum omnino esse, cum praesertim de commentis illis agatur, quae vel « immanentismum » vocant, vel « idealismum », vel « materialismum » sive historicum, sive dialecticum, ac vel etiam « existentialismum » sive atheismum profitentem, sive saltem valori ratiocinii metaphysici adversantem, catholicus nemo in dubium revocare potest.

Ac denique philosophiae nostris traditae scholis hoc vitio vertunt, eam nempe in cognitionis processu ad intellectum unice respicere, neglecto munere voluntatis et affectuum animi. Quod quidem verum non est. Numquam enim christiana philosophia utilitatem negavit et efficacitatem bonarum totius animi dispositionum ad res religiosas ac morales plene cognoscendas et amplectendas; immo semper docuit huiuscemodi dispositionum defectum causam esse posse cur intellectus, cupiditatibus ac mala voluntate affectus, ita obscuretur ut non recte videat. Immo Doctor Communis censet intellectum altiora bona ad ordinem moralem sive naturalem sive supernaturalem pertinentia, aliquo modo percipere posse, quatenus experiatur in animo affectivam quamdam « connaturalitatem » cum eisdem bonis sive naturalem, sive dono gratiae additam; [10] ac liquet quantopere vel suboscura huiusmodi cognitio investigationibus rationis auxilio esse valeat. Attamen aliud est voluntatis affectuum dispositioni vim agnoscere adiuvandi rationem ad certiorem ac firmiorem cognitionem rerum moralium assequendam; aliud vero est, quod isti novatores contendunt: facultatibus nempe appetendi et affectandi vim quamdam intuendi adiudicare, atque hominem, cum non possit rationis discursu cum certitudine discernere quidnam ut verum sit amplectendum, ad voluntatem declinare, qua inter oppositas opiniones ipse libere decernens eligat, cognitione et voluntatis actu incompte permixtis.

Nec mirum est novis hisce placitis in discrimen adduci duas philosophicas disciplinas, quae natura sua cum fidei doctrina

[10] Cfr. S. Thom., *Summa Theol.*, II-II, quaest. 1, art. 4 ad 3 et quest. 45, art. 2, in c.

arcte conectuntur, theodiceam nempe et ethicam; quarum quidem munus esse censent non aliquid certi de Deo aliove ente transcendenti demonstrare, sed ostendere potius ea quae fides doceat de Deo personali ac de eius praeceptis, cum vitae necessitatibus perfecte cohaerere, ideoque omnibus amplectenda esse ut desperatio arceatur atque aeterna attingatur salus. Quae omnia ut Decessorum Nostrorum Leonis XIII et Pii X documentis aperte adversantur, ita cum Concilii Vaticani decretis componi nequeunt. Has quidem a veritate aberrationes deplorare supervacaneum esset, si omnes, etiam in rebus philosophicis, qua par est reverentia ad Magisterium Ecclesiae animum intenderent, cuius profecto est, ex divina institutione, non solum veritatis divinitus revelatae depositum custodire et interpretari, sed ipsis etiam philosophicis disciplinis invigilare, ne quid detrimenti ex placitis non rectis catholica patiantur dogmata.

Reliquum est ut aliquid de quaestionibus dicamus, quae quamvis spectent ad disciplinas, quae « positivae » nuncupari solent, cum christianae tamen fidei veritatibus plus minusve conectantur. Instanter enim non pauci expostulant ut catholica religio earumdem disciplinarum quam plurimum rationem habeat. Quod sane laude dignum est ubi de factis agitur reapse demonstratis; caute tamen accipiendum est ubi potius de « hypothesibus » sit quaestio, etsi aliquo modo humana scientia innixis, quibus doctrina attingitur in Sacris Litteris vel in « traditione » contenta. Quodsi tales coniecturales opiniones doctrinae a Deo revelatae directe vel indirecte adversentur, tum huiusmodi postulatum nullo modo admitti potest.

Quamobrem Ecclesiae Magisterium non prohibet quominus « evolutionismi » doctrina, quatenus nempe de humani corporis origine inquirit ex iam exsistente ac vivente materia oriundi — animas enim a Deo immediate creari catholica fides nos retinere iubet — pro hodierno humanarum disciplinarum et sacrae theologiae statu, investigationibus ac disputationibus peritorum in utroque campo hominum pertractetur; ita qui-

dem ut rationes utriusque opinionis, faventium nempe, vel obstantium, debita cum gravitate moderatione ac temperantia perpendantur ac diiudicentur; dummodo omnes parati sint ad Ecclesiae iudicio obtemperandum, cui a Christo munus demandatum est et Sacras Scripturas authentice interpretandi et fidei dogmata tuendi.[11] Hanc tamen disceptandi libertatem nonnulli temerario ausu transgrediuntur, cum ita sese gerant quasi si ipsa humani corporis origo ex iam exsistente ac vivente materia per indicia hucusque reperta ac per ratiocinia ex iisdem indiciis deducta, iam certa omnino sit ac demonstrata; atque ex divinae revelationis fontibus nihil habeatur, quod in hac re maximam moderationem et cautelam exigat.

Cum vero de alia coniecturali opinione agitur, videlicet de polygenismo, quem vocant, tum Ecclesiae filii eiusmodi libertate minime fruuntur. Non enim christifideles eam sententiam amplecti possunt, quam qui retinent asseverant vel post Adam hisce in terris veros homines exstitisse, qui non ab eodem prouti omnium protoparente, naturali generatione originem duxerint, vel Adam significare multitudinem quamdam protoparentum; cum nequaquam appareat quomodo huiusmodi sententia componi queat cum iis quae fontes revelatae veritatis et acta Magisterii Ecclesiae proponunt de peccato originali, quod procedit ex peccato vere commisso ab uno Adamo, quodque generatione in omnes transfusum, inest unicuique proprium. [12]

Quemadmodum autem in biologicis et anthropologicis disciplinis, ita etiam in historicis sunt qui limites et cautelas ab Ecclesia statuta audacter transgrediantur. Ac peculiari modo deploranda est quaedam nimio liberior libros historicos Veteris Testamenti interpretandi ratio, cuius fautores Epistulam haud ita multo ante a Pontificio Consilio de re biblica Archiepiscopo Parisiensi datam ad suam defendendam causam immerito referunt. [13] Haec enim Epistula aperte monet undecim priora ca-

[11] Cfr. Allocut. Pont. ad membra Academia Scientiarum, 30 novembris 1941: *A. A. S.*, vol. XXXIII, p. 506.

[12] Cfr. *Rom.*, V, 12-19; Conc. Trid., sess. V, can. 1-4.

[13] Die 16 ianuarii 1948: *A. A. S.*, vol. XL, pp. 45-48.

pita Geneseos, quamvis cum historicae compositionis rationibus proprie non conveniant, quibus eximii rerum gestarum scriptores graeci et latini, vel nostrae aetatis periti usi fuerint, nihilominus quodam vero sensu, exegetis amplius investigando ac determinando, ad genus historiae pertinere; eademque capita, oratione simplici ac figurata mentique populi parum exculti accommodata, tum praecipuas veritates referre, quibus aeterna nostra procuranda salus innititur, tum etiam popularem descriptionem originis generis humani populique electi. Si quid autem hagiographi antiqui ex narrationibus popularibus hauserint (quod quidem concedi potest), numquam obliviscendum est eos ita egisse divinae inspirationis afflatu adiutos, quo in seligendis ac diiudicandis documentis illis ab omni errore immunes praemuniebantur.

Quae autem ex popularibus narrationibus in Sacris Litteris recepta sunt, ea cum mythologiis aliisve id genus minime aequanda sunt, quae magis ex effusa imaginatione procedunt quam ex illo veritatis ac simplicitatis studio, quod in Sacris Libris Veteris etiam Testamenti adeo elucet ut hagiographi nostri antiquos profanos scriptores aperte praecellere dicendi sint.

Novimus quidem plerosque catholicos doctores, quorum studiorum fructus in athenaeis, in sacris seminariis et religiosorum sodalium collegiis impertiuntur, ab iis erroribus alienos esse, qui hodie, sive ob rerum novarum cupidinem, sive etiam ob immoderatum quoddam apostolatus propositum, aperte vel latenter divulgantur. At novimus quoque novas eiusmodi opiniones incautos allicere posse; ideoque principiis obstare malumus, quam inveterato iam morbo medicinam praestare.

Quapropter, re coram Domino mature perpensa ac considerata, ne a sacro Nostro officio deficiamus, Episcopis ac Religiosarum Sodalitatum Moderatoribus, gravissime eorum onerata conscientia, praecipimus, ut quam diligentissime curent, ne in scholis, in coetibus, in scriptis quibuslibet opiniones huiusmodi proferantur, neve clericis vel christifidelibus quovis modo tradantur.

Qui in ecclesiasticis institutis docent, noverint se tuta conscientia munus docendi, sibi concreditum, exercere non posse, nisi doctrinae normas, quas ediximus, religiose accipiant atque ad amussim servent in discipulis instituendis. Debitam reverentiam atque obtemperationem, quam in suo adsiduo labore Ecclesiae Magisterio profiteantur oportet, discipulorum quoque mentibus animisque instillent.

Nitantur utique omni vi omnique contentione ut disciplinas, quas tradunt, provehant; sed caveant etiam ne limites transgrediantur a Nobis statutos ad veritatem fidei ac doctrinae catholicae tuendam. In quaestiones novas, quas hodierna cultura ac progrediens aetas in medium protulerunt, diligentissimam suam conferant pervestigationem, sed ea qua par est prudentia et cautela; nec denique putent, falso « irenismo » indulgentes, ad Ecclesiae sinum dissidentes et errantes feliciter reduci posse, nisi integra veritas in Ecclesia vigens, absque ulla corruptione detractioneque, sincere omnibus tradatur.

Hac spe freti, quam pastoralis vestra sollertia adauget, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum vobis singulis universis, Venerabiles Fratres, tum clero populoque vestro Apostolicam Benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XII mensis Augusti, anno MDCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATAE MARIAE GORETTI, VIRGINIS ET MARTYRIS, IN PETRIANO FORO DIE XXIV MENSIS IUNII, A. MDCCCCL HABITA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime factam, per Advocatum Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Praefecto S. Rituum Congregationis, Revmus D. Antonius Bacci, ab Epistulis ad Principes, Summi Pontificis nomine, haec respondit:

Audiatis omnes, quotquot adestis; ii etiam audiant, qui ubique terrarum radiophonicae artis ope, sacris hisce ritibus auscultando quodammodo intersunt. Sollemne iam advenit horae momentum, quo Augustus Pontifex oraculum laturus est. Candidum hoc virginitatis lilium, martyrii cruore purpuratum, laetabundi veneremur, ac sanctam eiusmodi morum innocentiam, qua tantopere nostrum indiget saeculum, imitari contendamus.

Tunc Summus Pontifex, omnibus aperto capite surgentibus, Ipse sedens in Cathedra mitramque gestans, de plenitudine Apostolici Ministerii sollemniter sic pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra: matura deligeratione praehabita, et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum, in Urbe exsistentium, consilio, Beatam Mariam Goretti, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum catalogo adscribimus: statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, sexta nempe iulii, inter Sanctas Virgines et Martyres pia devotione recoli debere. In nomine Pa ✠ tris et Fi ✠ lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Postridie vero in sollemni Missa Papali, post Evangelium haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

« Virginitas angelicum est vitae genus », [1] quod christiana religio ad tam excelsum evehit pulchritudinis gradum, ut aliquid videatur terrâ maius caeloque dignum; at si martyrii palma ei adicitur, aliquid habetur, quod cum gratiae suavitate ac nitore invictam coniungit fortitudinem; atque intuentes omnes ad egregia, ad strenua illa facinora permovet, quae christiana praecepta iubeant. Haec quidem omnia in virginea puella miramur, Maria Goretti, quam heri Nobis licuit sanctorum caelitum redimire gloria.

Ex aerariae plebis parentibus orta est; qui, ut honesto labore panem succrescenti suboli compararent, oppidulum relinquere suum coacti sunt, et ad Latii oras contendere, ubi excolendis agris frugalissimum victum filiis providerent.

Cum esset autem animi candore praedita, una cum quadam agendi alacritate coniuncto, inde a tenellis annis ita se praebuit, ut non solum morum lenitate eniteret, sed diligenti etiam atque indefessa operositate praestaret, qua quidem matri suae in domesticis factitandis negotiis sedula ac serena assidebat.

Nullis litteris erudita, ab ipsa genetrice sua prima christianae doctrinae rudimenta accepit, quae suae menti inculcare studiosissime conabatur; ac nihil gratius, nihil dulcius habebat, quam sacram aedem, quae longe aberat, quotiescumque poterat, adire; ibique catholicae religionis praecepta ediscere, atque ad Dei et ad Beatae Mariae Virginis aram incensissimas fundere preces. Cum vero tandem ei licuit ad Eucharisticam mensam accedere, ac se caelesti pabulo enutrire, id tam impensa pietate egit, tam flagranti caritate, ut, potius quam puella, angelus in humana carne videretur. Indidem profecto

[1] S. IOAN. DAMASC., *De fide orthod.*, l. IV, c. 24; MIGNE, *P. G.* LXXXXIV, 1210.

supernam illam vim hausit, qua potuit haud multis post mensibus, cum nondum esset duodecim annos nata, ad mortem usque invicta decertare, ut niveum innocentiae suae lilium intactum, illibatum servaret, atque illud, martyrii cruore purpuratum, divino reddere virginalis suae vitae Auctori.

Acerrimum certamen, ut omnes norunt, inermis haec virgo aggredi debuit; turbida ac caeca procella adversus eam ex improviso erupit, eiusque angelicum candorem maculare ac violare contendit. At cum in gravissimo illo discrimine verteretur, haec poterat verba aurei libelli de imitatione Christi Divino repetere Redemptori: « Si fuero tentata et vexata tribulationibus multis, non timebo mala; dum mecum fuerit gratia tua. Ipsa fortitudo mea; ipsa consilium confert et auxilium. Cunctis hostibus potentior est ... ». [2] Itaque caelesti gratia suffulta, cui generosa ac fortis respondit voluntas, vitam profudit; virginitatis gloriam non amisit.

In hac humilis puellae vita, quam summis lineamentis adumbravimus, spectaculum cernere licet, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, non modo, ut diximus, Caelo dignum, sed dignum etiam quod nostra haec aetas admirabunda, venerabunda intueatur. Discant patres matresque familias quantopere oporteat filios sibi a Deo datos recte, sancte fortiterque educare, ac catholicae religionis conformare praeceptis; ita quidem ut, cum eorum virtus in discrimen adducta fuerit, divina iuvante gratia habeant, ut invicti, integri, intaminati evadant.

Discat laeta pueritia, discat animosa iuventus non ad volucria atque inania voluptatis gaudia, non ad fascinantium vitiorum oblectamenta misere prolabi — quae serenam innocentiam restinguunt, quae tetricam tristitiam pariunt, quae animi corporisque vires serius ocius debilitant — sed potius contendere alacriter, etsi per ardua et aspera, ad christianam illam morum perfectionem, quam quidem strenua voluntate, caelestibus adiuta muneribus, enitendo, allaborando precandoque omnes assequi aliquando possumus.

[2] *De Imit. Ch.*, l. III, c. LV, v. 19, 20, 21.

Discat denique molle saeculum, nimio saepius ad deteriora pronum, in hac virginali puella invictam revereri atque imitari fortitudinem. Hoc agreste lilium, suavissimo odore fragrans, has fulgentes martyrii palmas respiciant omnes, ac probe intellegant quantum valeant christiana praecepta ad recte moderandos conformandosque homines, et quantum superna gaudia — quae ex vitae innocentia servata incolumi atque ex virtute laboriose sibi comparata oriuntur — inania exsuperent atque evincant voluptatum delectamenta; quandoquidem Deus unus potest mortalium pacare ac tranquillare animos eorumque infinita explere desideria.

Non omnes profecto ad subeundum martyrium vocamur: ad christianam tamen assequendam virtutem vocamur omnes. Virtus autem vim postulat, quae, etiamsi angelicae huius puellae fortitudinis verticem non attingit, nihilo secius operam diuturnam, diligentissimam, intermittendam numquam a nobis exquirit ad vitae usque obitum. Quamobrem quasi lentum continuatumque martyrium dici potest, ad quod quidem patrandum haec divina Iesu Christi sententia nos admonet: « Regnum caelorum vim patitur, et violenti rapiunt illud ». [3]

Ad hoc igitur, caelesti gratia innixi contendamus omnes; hoc nobis suadeat sancta virgo et martyr Maria Goretti; idque e caelestibus sedibus, ubi sempiterna fruitur beatitate, a Divino Redemptore precando impetret, ut omnes, pro peculiari cuiusque nostra vitae condicione, praeclara vestigia sua libentes, volentes operantesque sequamur. Amen.

[3] Matth. XI, 12

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

LIPENSIS
(LUCENENSIS)

A DIOECESIS LIPENSIS TERRITORIO PARS DISTRAHITUR, ET NOVA ERIGITUR DIOECESIS LUCENENSIS NOMINE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo aeternae dominici gregis saluti eiusque regimini facilius et efficacius consuli possit, nimis amplum dioecesium territorium dismembrare et novas erigere dioeceses sane opportunum et aliquando necessarium videtur; quod quidem exsequi ad Apostolicam tantum Sedem spectare dignoscitur.

Quum itaque venerabilis Frater Alfridus Varzosa y Florentin, Episcopus Lipensis, ab Apostolica Sede postulaverit ut, amplo suae dioecesis dismembrato territorio, nova erigatur dioecesis, Nos, praehabito venerabilis Fratris Aegidii Vagnozzi, Archiepiscopi titularis Myrensis et in Insulis Philippinis Delegati Apostolici, favorabili voto, atque de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, oblatas Nobis preces lubenti animo excipiendas duximus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a memoratae dioecesis Lipensis territorio insulam *Marinduque* et meridonalem partem provinciae civilis *Quezon* separamus et novam exinde dioecesim erigimus et constituimus, a *Lucena* urbe, in qua episcopalem sedem figimus, Lucenensem nomine appellandam.

Novae igitur huius dioecesis territorium comprehendet, uti diximus, praeter *Marinduque* insulam, civilis provinciae *Quezon,* partem, quae attingit: ad septentrionem communes limites civiles municipiorum *Mauban* et *Infanta;* ad occidentem provincias civiles *Laguna* et *Batangas,* nec non praefecturam apostolicam Mindorensem; ad meridiem oceanum; ad orientem dioecesim Cacerensem. Praefatam urbem *Lucena* ad civita-

tis episcopalis fastigium evehimus; templum autem, Deo in honorem S. Ferdinandi ibi exstans dicatum, ad cathedralis ecclesiae gradum et dignitatem extollimus eique et pro tempore Episcopis Lucenensibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores, insignia et gratias quibus ceterae per orbem cathedrales ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur, illosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Decernimus insuper ut nova haec dioecesis suffraganea sit metropolitanae Ecclesiae Manilensi et eius pro tempore Episcopi metropolitico Archiepiscopi Manilensis iuri subiiciantur. Quod autem ad clerum attinet iubemus ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt.

Decernimus praeterea ut ad maius Lucenensis Ecclesiae decus et utilitatem Capitulum Cathedrale iuxta normas per alteras Nostras Litteras edendas erigatur; interim vero indulgemus ut pro Canonicis Dioecesani Consultores ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Mensam episcopalem constituent curiae emolumenta, fidelium oblationes, in quorum bonum dioecesis ipsa constituta est, et cathedraticum, servato insuper Iuris Canonici canone 1500, quoad divisionem bonorum et fundationum.

Quod autem ad novae dioecesis regimen,administrationem, Vicarii Capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad dioecesani Seminarii erectionem, ad clericorum fideliumque iura et onera, aliaque id genus pertinet, iubemus ut sacrorum canonum praescripta rite serventur.

Decernimus denique ut omnia documenta et acta, novam dioecesim eiusque clericos et fideles respicientia, cum primum fas erit, a Curia Lipensi ad Curiam Lucenensem transmittantur, ut in huius archivo diligenter asserventur.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda deputamus venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Insulis Philippinis Delegatum Apostolicum, vel illum qui in exsecutionis actu Delegationi praesit, et illi necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem quam primum fieri poterit, authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel prae-

missis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima octava Martii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleucien., *Dec. Coll. Proton Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 28. – Al. Trussardi.

II

FLUMINIS MAGDALENAE
(BARRANCABERMEJENSIS)

PRAEFECTURA APOSTOLICA FLUMINIS MAGDALENAE IN VICARIATUM APOSTOLICUM ERIGITUR, BARRANCABERMEJENSEM NOMINE NUNCUPANDUM.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolicis sub plumbo Litteris *Dominici gregis,* a fel. rec. Pio Undecimo, Decessore Nostro, anno millesimo nongentesimo vicesimo octavo, die secunda Aprilis, in Columbiana Republica nova Praefectura Apostolica, Magdalenae Fluminis nomine, erecta fuit, et Sodalium Societatis Iesu curis concredita. Horum Evangelii praeconum labore et industria non mediocres res catholica profectus, postremis potissimum his temporibus, tulisse fertur, ita ut ad maioris dignitatis gradum Praefecturam illam provehere sane congruum visum sit.

Quare venerabiles Fratres Nostri, Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi, praehabito venerabilis Fratris Ioseph Beltrami, Archiepiscopi titularis Damasceni et in Columbia Nuntii Apostolici, favorabili voto, re mature perpensa, facultatibus utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessis, Apostolicam quam memoravimus Praefecturam Fluminis Magdalenae hac ipsa die in Vicariatum Apostolicum evexerunt, nomine Barrancabermejensem, finibus vero immutatis manentibus, eorumdem illum apostolicis Societatis Iesu sodalium curis concreditum, ad Apostolicae tamen Sedis beneplacitum, decreverunt.

Nos vero hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam adprobantes ac ratam habentes, suprema auctoritate Nostra confirmamus et ideo Vicariatum Apostolicum Barrancabermejensem ita erectum et constitutum harum Litterarum vi declaramus et decernimus. Novo itaque Vicariatui huic eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque iisdem pariter adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime ostantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo

viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti, confirmationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die duodevicesima Aprilis mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 24. - Al. Trussardi.

III

LIPENSIS
(INFANTENSIS)

A DIOECESIS LIPENSIS TERRITORIO PARS DISTRAHITUR, E QUA PRAELATURA « NULLIUS », INFANTENSIS NOMINE, ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Precibus annuentes venerabilis Fratris Alfridi Verzosa y Florentin, dioecesis Lipensis Episcopi, Nos Apostolicis sub plumbo Litteris *Quo aeternae,* die vicesima octava proxime elapsi mensis Martii datis, a latissimo dioecesis illius territorio *Marinduque* insulam et civilis provinciae *Quezon* meridionalem partem seiunximus et novam dioecesim Lucenensem ereximus. Modo autem idem vigilantissimus Praesul, ad satius sui dominici gregis regimini consulendum, a Nobis expostulavit ut a suae dioecesis, nimis adhuc longe lateque patentis, territorio *Polillo* insulae et septentrionalis pars provinciae civilis *Quezon* separentur ad novam exinde Praelaturam *nullius* constituendam. Nos itaque, praehabito venerabilis Fratris Aegidii Vagnozzi, Archiepiscopi titularis Myrensis et in Philippinis Insulis Delegati Apostolici, favorabili voto, de consilio

venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum, novis porrectis Nobis precibus annuentes, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum, qui sua interesse praesumant consensu, re mature perpensa ac certa scientia, dioecesis Lipensis territorium iterum dismembramus et Praelaturam *nullius dioeceseos,* cui nomen erit *Infantensis,* erigimus, quas supra memoravimus *Polillo insulas* et provinciae civilis *Quezon* septentrionalem partem continentem. Nova igitur Praelatura ista fines, qui sequuntur, attinget: ad septentrionem, dioecesim Tuguegaroanam; ad occidentem, provincias civiles *Nueva Vizcaya, Nueva Ecija, Bulacan,* et *Rizal;* ad orientem, Oceanum Pacificum, et ad meridiem, communes limites civiles municipiorum *Infanta* et *Mauban.*

Novae istius Praelaturae *nullius* sedem in urbe *Infanta,* a qua Praelatura ipsa nomen mutuatur, statuimus et templum Deo in honorem S. Marci Evangelistae ibidem exstans dicatum, ad praelatitiae Ecclesiae gradum et dignitatem evehimus et ipsi eiusque pro tempore Praesulibus iura omnia tribuimus et privilegia, insignia, honores et gratias, una cum adnexis oneribus et obligationibus, quae sedibus, praelatitiis Ecclesiis earumque Antistitibus iure communi sunt propria.

Decernimus insuper ut Praelatura Infantensis suffraganea sit metropolitanae Ecclesiae Manilensi, et eius Praelatus metropolitico archiepiscopi Manilensis iuri subiiciatur.

Volumus porro ut, cum primum fieri poterit, parvum saltem Seminarium ad clerum indigenam instituendum erigatur.

Quod autem attinet ad Praelaturae regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera et cetera huiusmodi, rite servari mandamus quae sacri canones praescribunt. Quod vero ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt.

Mandamus insuper ut documenta omnia et acta, quae novam hanc Praelaturam *nullius* eiusque clericos et fideles respiciunt, ad huius Curiam a Lipensis dioecesis Curia quam primum transmittantur in archivo diligenter asservanda.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem Fratrem praefatum Delegatum Apostolicum in Insulis Philippinis, vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praesit, deputamus eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in

ecclesiastica dignitate constitutum, et illi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beeatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima quinta Aprilis mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 27. – Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

AD TITULUM ET DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR ECCLESIA COTHEDRALIS DIOECESIS DE AGUAS CALIENTES.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Conspicua templa Dei, quae tum magnitudine, tum artis pulchritudine, tum etiam summa fidelium religione celebrantur, amplissimis honoribus ac privilegiis de more institutoque Romanorum Pontificum propensa voluntate cohonestamus. Inter ea merito est sacra aedes recensenda, quae, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis in caelum Assumptae dicata, Mexicanae dioeceseos « de Aguas Calientes » Ecclesiae Cathedralis dignitate pollet. Quo cum in dies semper maiore numero fideles, e finitimis quoque regionibus, confluerent, tantae Matris opem experti et imploraturi, ipsum Templum sollerti cura impensoque studio excultum ac locupletatum fuit. Etenim Templum idem, mire affabreque decoratum, dum ob proceras easdemque elegantissimas binas cum magnis horologiis turres perpulchrum foris apparet, intus sive marmorea Ara maxima, sive lithostrato pavimento, sive denique cedrinis Canonicorum sellis renidet ac prae ceteris sacris aedibus eminet atque pollet. Sacrae insuper caeremoniae, fidelium animos dulciter mulcentes, tum sacra supellectili qua ditatum est, tum duobus organis, sollemniores in eo fiunt. Cuius vero Ecclesiae Cathedralis verus thesaurus, immo pretiosissima gemma, est Imago Deiparae Virginis Mariae caelo receptae, episcopalis civitatis ac dioecesis Patronae, quae, sub invocatione « Nuestra Señora de Aguascalientes », maxima fidelium veneratione colitur. Quae cum ita sint, Venerabilis Frater Ioseph a Iesu López y González, Episcopus de Aguas Calientes, quem ob plures easdemque eximias laudes inter Episcopos Pontificio Nostro Solio Adsistentes adnumeravimus, faustam ab ipsa condita dioecesi quinquagesimi anni opportunitatem nactus, a Nobis enixe efflagitavit ut Ecclesiam suam Cathedralem titulo ac privilegiis Basilicae Minoris benigne honestare dignaremur. Nos autem, ad fovendam augendamque Christifidelium erga Virginem Mariam pietatem, huiusmodi precibus annuendum perlibenter censuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione

Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratam dioecesis « de Aguas Calientes » Ecclesiam Cathedralem, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis in caelum Assumptae dicatam, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afficimus atque decoramus, cum omnibus iuribus ac privilegiis rite competentibus. Contrariis quibuslibet non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die II mensis Iunii, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

II

BEATA MARIA VIRGO, « MADONNA DEL PONTELUNGO » NUNCUPATA, CIVITATIS AC DIOECESIS ALBINGANENSIS PATRONA CAELESTIS DECLARATUR EIUSDEMQUE FESTUM CERTA DIE STATUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Qua Augustus Imperator Arociae fluvio in finibus Ingaunorum sublimen et artificiosum iniecerat pontem, ut viatorum commoditati consuleret, Beatissima Virgo Maria alio ponte eoque mystico caelum terrae iunxit, quo mortales attingerent munerum supernorum affluentiam. Hoc enim in loco, qui ab urbe Albingauno non multum abest, Ecclesia, Almae Deiparae sacra, haud intermisso populi studio ac frequentia post hominum memoriam celebratur, siquidem iam saeculo X, uti ferunt, Aedes cum continente hospitio ibi exstitit, in cuius ministerio primum monachi Ordinis Sancti Benedicti, deinde canonici

regulares Sancti Victoris ac demum viri quidam solitarii sunt versati, cuique inde a saeculo praelapso fratres Franciscales impigri deserviunt. Hoc quidem Templum Beatae Mariae Virginis, a « Ponte Longo » nuncupatum, inter mutationes rerum ac temporum varietates mira quadam civium conspiratione ac munificentia pluries refectum et in excultiorem formam redactum, tamen anno MDCCXXII propter nimiam angustiam a solo est exstructum publico sumptu ac stipe corrogata. Imago etiam Beatae Mariae Virginis, olim udo illitis coloribus picta, anno MDII in tripertita tabula egregie est expressa : vides ibi Divinum Infantem Caelorum Reginae inhaerentem, quae manu dextera claves urbis Albingauni tenet quasi custos ac domina civitatis ; utrimque vero Sanctum Joannem Baptistam ac Sanctum Xystum, Papam et Martyrem, non sine venustate effictos. Hoc quippe Simulacrum, septies usque adhuc, maxima supplicum turba stipante, corona redimitum, coli atque observari numquam desiit, praesertim ex quo, post luctuosas novatorum perturbationes, res Catholica provehi coepta est et amplificari. Huius autem Templi religio die II mensis Iulii, quo princeps sollemnitas summa cum populi Christiani alacritate quotannis peragi consuevit, tam luculenter effulget ut quid ornatius vix possit fieri, quin immo, cum non ita pridem « Peregrinatio Mariae », quam dicunt, institueretur, evasit spectatissima. His permotus, Venerabilis Frater Raphaël De Giuli, Episcopus Albinganensis, adprecatus est Nos et oravit ut Beatam Mariam Virginem, « Madonna del Pontelungo » Italice appellatam, civitatis ac dioeceseos Albinganensis Praecipuam apud Deum Patronam renuntiare dignaremur. Quibus precibus pro Nostro in Almam Dei Genetricem amore eodemque Christifideles devinciendi voluntate libentissime auditis, collatis consiliis cum Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, omnibusque rei momentis perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum *Beatissimam Virginem Mariam, « Madonna del Pontelungo »* vulgo nuncupatam, *Praecipuam civitatis ac dioceseos Albinganensis apud Deum Patronam constituimus et declaramus,* omnibus honoribus ac privilegiis liturgicis adiectis, quae principalibus regionum Patronis rite competunt, *additaque facultate eiusdem festum die* II *mensis Iulii sub ritu primae Classis cum octava quotannis celebrandi.* Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc

et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis Iulii, anno MCMXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

TITULUS AC PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS CATHEDRALI ECCLESIAE MERCEDENSI IN REPUBLICA ARGENTINA CONFERUNTUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quae Divino afflante Spiritu scripta sunt verba « Convertit desertum in lacum aquarum et terram aridam in fontes aquarum », in Ecclesiam Cathedralem Mercedensem, in finibus rei publicae Argentinae positam, libet transferre, cuius in loco, vacuo cultoribus olim et invio, ut primum christiani nominis incolae consederunt, sacellum exstructum est, quod eis, ab indigena gente fera avidaque caedis impetitis, fausto praesidio erat pioque confugio. Qua in Aede Simulacrum Beatissimae Virginis Mariae a Mercede, unde oppidum est nuncupatum, celebri colebatur honore et adhuc decoratur, indeque, Eadem largiente Deipara, gratiae ac munera caelestia, exspatiati fluminis instar, in singulos quosque universumque populum promanarunt. Anno MDCCCXXV Paroecia constituta est ibidem, cuius dicioni plures regiones, late eam ambeuntes, una cum decem fere curiis additiciis subiectae erant, et ex qua tamquam e matrice opulenta excrevit urbs ac populosa. Ut ergo Beatissimae Virgini a Mercede gratum panderent animum officiosamque testarentur caritatem, Christifideles Templum amplissimum, idemque cultu eximio atque structurae genere « Gothico » non ita luxuriante admodum illustre, excitarunt. Quae Ecclesia, ad quam aedificandam cum pauperes stipem tum censum contulerant divites, anno MCMXXI sacro ritu consecrata est atque a fel. mem. PIO Pp. XI,

Decessore Nostro, Apostolicis sub plumbo Litteris « Nobilis Argentinae Nationis », die XX mensis Aprilis anno MCMXXXIV datis, ad Cathedralis Templi dignitatem evecta. Quibus omnibus adductus, Venerabilis Frater Annuntiatus Serafini, Episcopus Mercedensis, vota quoque excipiens totius civitatis atque Dioecesis, humilibus flagitavit precibus ut eidem Ecclesiae principi pro Nostra benignitate titulum Basilicae Minoris adicere dignaremur. Nos proinde, quo christifideles Mercedenses, in huius saeculi deserto ac vastitudine constituti, e fonte qui Alma Dei Genetrix est, uberiores haurirent aquas salutis, atque egregia haec Aedes, pietatis eorum perenne monumentum, honore etiam augeretur, supplicationibus huiusmodi faciles statuimus adesse. Quapropter, consiliis cum Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, collatis, certa scientia et matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Ecclesiam Cathedralem Mercedensem in re publica Argentina honore *Basilicae Minoris* afficimus, omnibus privilegiis additis, quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; eisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Augusti, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

IV

SANCTUS ALPHONSUS MARIA DE LIGORIO, EP., C. ET ECCLESIAE DOCTOR, OMNIUM CONFESSARIORUM AC MORALISTARUM COELESTIS PATRONUS CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Consueverunt omni tempore Romani Pontifices singulis Christifidelium coetibus, peculiaris vitae christianae munera sive officia implentibus, tamquam speciales Patronos illos adsignare beatos coelites, qui, in iisdem muneribus et officiis, cum viverent, perfungendis, maxime excelluerint, ut eorundem coelestium Protectorum valido utantur auxilio et praeclara sequantur monita et exempla. Decessorum Nostrorum vestigia prementes Nosmet Ipsi, inde ab inito Summo Pontificatu, plures dedimus sive Sacerdotum sive fidelium coetibus et sodalitatibus singulares Patronos. Quos inter: S. Albertum Magnum scientiarum naturalium cultoribus; S. Franciscum a Paula Italicae genti rei maritimae deditae; Ss. Catharinam Virginem Senensem et Catharinam Viduam Ianuensem italicis mulieribus infirmis ministrantibus et nosocomiis; S. Ioannem Bosco Catholicae Sodalitati Editorum ex Italia; S. Iosephum Calasanctium omnibus scholis popularibus ubique exsistentibus; Beatissimam Deiparam, « Virginem Fidelem » invocatam, italicis militibus a publica tutela seu v. « Carabinieri »; S. Michaëlem Archangelum publicae securitatis in Italia custodibus. Inde exorta est quaedam inter alios coetus laudabilis aemulatio ut etiam unicuique ex eis Sanctum aliquem adsignaremus cuius peculiari apud Deum patrocinio inniti valerent et ad cuius virtutes imitandas speciali modo excitarentur. Sic factum est ut nonnulli S. R. E. Patres Cardinales, Archiepiscopi et Episcopi quamplurimi, Supremi Religiosorum Sodalium Moderatores et Institutorum studiis provehendis Rectores clarissimi, necnon Theologiae Moralis cultores et magistri vota deprompserint ut Sanctum Alphonsum Mariam de Ligorio, Episcopum Confessorem et Ecclesiae Doctorem, Sacerdotum omnium qui Confessarii gravissimo et saluberrimo munere funguntur, necnon eorum qui Theologiae Morali tradendae verbo et scriptis quomodocumque dant operam, coelestem apud Deum Patronum constituere dignaremur. Quibus votis satisfacere non dubitavimus cum neminem lateat S. Alphonsum, qua divini verbi indefatigatum satorem, in excipiendis fidelium confessionibus, doctrina, prudentia, assiduitate, patientia mirifice excelluisse et,

qua Episcopum, in dioecesi S. Agathae Gothorum, quam sanctissime gubernavit, plurimos Sacramenti Poenitentiae administros optime informasse atque ipsum in sacro tribunali admissis expiandis assidere frequentissime voluisse. Immo, Sodalibus a Ssmo Redemptore a se in Congregationem adlectis, munus audiendi confessiones, quasi praecipuum commisit. Doctrinam denique moralem et pastoralem confessariis instituendis et dirigendis ore et scriptis tradidit eximiam, in toto orbe catholico ad hanc usque aetatem probatissimam et a Summis Pontificibus quasi tutam Sacramenti Poenitentiae administrorum animarumque moderatorum normam saepe ac graviter commendatam. Pius enim IX, Decessor Noster sa. me. in decreto Urbis et Orbis diei XXIII m. Martii a. MDCCCLXXI, quo Sanctum Alphonsum Ecclesiae Doctorem proclamavit, asserere non dubitavit: « Ipse errorum tenebras, ab incredulis et Iansenianis late diffusas, doctis operibus maximeque Theologiae moralis tractationibus dispulit atque dimovit ». Nec multo post idem Pontifex in Litteris Apostolicis sub anulo Piscatoris datis die VII Iulii, eodem anno, quibus maiori cultui Sancti Doctoris consuluit, haec scripsit: « Neque enim sine providentissimo Omnipotentis Dei consilio factum est, ut, cum Iansenistarum doctrina novatorum oculos in se converteret errorisque specie multos alliceret ageretque trasversos, tunc potissime exstaret Alphonsus M. de Ligorio qui... scriptis doctis et laboriosis istam ab inferis excitatam pestem radicitus evellendam et ab agro Dominico exterminandam curaret ». Et Leo XIII in epistola ad Episcopos Italiae data die VIII Decembris an. MCMII, S. Alphonsum vocat clarissimum et mitissimum inter Theologos rei moralis, sicut antea de doctrina morum a S. Alphonso tradita est elocutus: « Ubique terrarum esse celebratissimam tutamque praebere normam, quam conscientiae moderatores sequantur ». Quae confirmavit Pius X in epistola quam anno MCMV scripsit ad P. Gaudé editorem Theologiae Moralis. Denique proximus incomparabilis Decessor Noster Pius Pp. XI in suis Litteris Encyclicis *Ad catholici sacerdotii* anno MCMXXXV datis, cum agit de dotibus quibus Clericorum confessarii exornari debent, quae ad rem faciunt verba et monita S. Alphonsi refert ad litteram. Quae omnia persuadent Nobis et quodammodo Nos impellunt ut tot et tantis vocibus quasi hymnum concinentibus in laudem Divi Alphonsi et Nostram iungamus. Propitiam itaque nacti occasionem secundi expleti saeculi a celebratissimo opere de Morali Theologia primum in lucem edito, enixis humilibusque annuentes precibus dilecti filii hodierni Rectoris Maioris Congregationis a Ssmo Redemptore eiusdemque Sodalium omnium, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo

Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, perpetuumque in modum, Sanctum Alphonsum Mariam de Ligorio, Episcopum, Confessorem et Ecclesiae Doctorem, omnium Confessariorum ac Moralistarum coelestem apud Deum Patronum eligimus ac constituimus, omnibus et singulis honoribus et privilegiis liturgicis adiectis quae Coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt nunc et in posterum suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate, qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis Aprilis, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae Negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

ALLOCUTIO

Summus Pontifex, post peractam Canonizationem Sanctae Mariae Goretti, V. et M., in Petriano foro, coram multitudine fidelium Veneratissimo Patri grato animo acclamante, haec verba fecit:

Venerabili Fratelli e diletti figli,

Per un amoroso disegno della Provvidenza divina l'esaltazione suprema di una umile figlia del popolo è stata celebrata in questo vespro luminoso con una solennità senza pari e in forma sin qui unica negli annali della Chiesa: nella vastità e nella maestà di questo luogo di mistero, fatto tempio sacro, cui è volta il firmamento che canta le glorie dell'Altissimo; da voi così bramata, prima che da Noi disposta; con un concorso di fedeli numerosissimo, quale non videro mai eguale le altre canonizzazioni; e soprattutto quasi così imposta dall'abbagliante fulgore e dalla inebriante fragranza di questo giglio, ammantato di porpora,

che or ora con intimo gaudio abbiamo ascritto all'albo dei Santi: la piccola e dolce Martire della purezza: Maria Goretti.

Perchè, diletti figli, siete accorsi in così sterminato numero alla sua glorificazione? Perchè, ascoltando o leggendo il racconto della sua breve vita, così somigliante a una limpida narrazione evangelica per semplicità di linee, per colore di ambiente, per la stessa fulminea violenza della morte, vi siete inteneriti fino alle lacrime? Perchè Maria Goretti ha conquistato così rapidamente i vostri cuori, fino a divenirne la prediletta, la beniamina? Vi è dunque in questo mondo, apparentemente travolto e immerso nell'edonismo, non soltanto una sparuta schiera di eletti assetati di cielo e di aria pura, ma folla, ma immense moltitudini, sulle quali il soprannaturale profumo della purezza cristiana esercita un fascino irresistibile e promettente: promettente e rassicurante.

Se è vero che nel martirio di Maria Goretti sfolgorò soprattutto la purezza, in essa e con essa trionfarono anche le altre virtù cristiane. Nella purezza era l'affermazione più elementare e significante del dominio perfetto dell'anima sulla materia; nell'eroismo supremo, che non s'improvvisa, era l'amore tenero e docile, obbediente ed attivo verso i genitori; il sacrificio nel duro lavoro quotidiano; la povertà evangelicamente contenta e sostenuta dalla fiducia nella Provvidenza celeste; la religione tenacemente abbracciata e voluta conoscere ogni di più, fatta tesoro di vita e alimentata dalla fiamma della preghiera; il desiderio ardente di Gesù Eucaristico, ed infine, corona dalla carità, l'eroico perdono concesso all'uccisore: rustica ghirlanda, ma così cara a Dio, di fiori campestri, che adornò il bianco velo della sua prima Comunione, e poco dopo il suo martirio.

Così questo sacro rito si svolge spontaneamente in un'accolta popolare per la purezza. Se alla luce di ogni martirio fa sempre amaro contrasto la macchia di una iniquità, dietro a quello di Maria Goretti sta uno scandalo, che all'inizio di questo secolo parve inaudito. A distanza di quasi cinquant'anni, tra la spesso insufficiente reazione dei buoni, la congiura del malcostume, valendosi di libri, di illustrazioni, di spettacoli, di audizioni, di mode, di spiagge, di associazioni, tenta di scalzare in seno alla società e alle famiglie, a danno principalmente della fanciullezza anche tenerissima, quelli che erano i presidi naturali della virtù.

O giovani, fanciulli e fanciulle dilettissimi, pupille degli occhi di Gesù e dei Nostri, — dite — siete voi ben risoluti a resistere fermamente, con l'aiuto della grazia divina, a qualsiasi attentato che altri ardisse di fare alla vostra purezza?

E voi, padri e madri, al cospetto di questa moltitudine, dinanzi alla

immagine di questa vergine adolescente, che col suo intemerato candore ha rapito i vostri cuori, alla presenza della madre di lei, che, educatala al martirio, non ne rimpianse la morte, pur vivendo nello strazio, ed ora s'inchina commossa ad invocarla, — dite — siete voi pronti ad assumere il solenne impegno di vigilare, per quanto è da voi, sui vostri figli, sulle vostre figlie, affine di preservarli e difenderli contro tanti pericoli che li circondano, e di tenerli sempre lontani dai luoghi di addestramento alla empietà e alla perversione morale?

Ed ora, o voi tutti che Ci ascoltate, in alto i cuori! Sopra le malsane paludi e il fango del mondo si stende un cielo immenso di bellezza. È il cielo che affascinò la piccola Maria; il cielo a cui ella volle ascendere per l'unica via che ad esso conduce: la religione, l'amore di Cristo, la eroica osservanza dei suoi comandamenti.

Salve, o soave e amabile Santa! Martire sulla terra e angelo in cielo, dalla tua gloria volgi lo sguardo su questo popolo, che ti ama, che ti venera, che ti glorifica, che ti esalta. Sulla tua fronte tu porti chiaro e fulgente il nome vittorioso di Cristo;[1] sul tuo volto virgineo è la forza dell'amore, la costanza della fedeltà allo Sposo divino; tu sei Sposa di sangue, per ritrarre in te l'immagine di Lui. A te, potente presso l'Agnello di Dio, affidiamo questi Nostri figli e figlie qui presenti e quanti altri sono a Noi spiritualmente uniti. Essi ammirano il tuo eroismo, ma anche più vogliono essere tuoi imitatori nel fervore della fede e nella incorruttibile illibatezza dei costumi. A te i padri e le madri ricorrono, affinchè tu li assista nella loro missione educativa. In te per le Nostre mani trova rifugio la fanciullezza e la gioventù tutta, affinchè sia protetta da ogni contaminazione e possa incedere per il cammino della vita nella serenità e nella letizia dei puri di cuore. Così sia.

[1] Cf. Apoc., 3, 12.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PORTUENSIS ET SANCTAE RUFINAE

DECRETUM

TRANSLATIONIS ECCLESIAE CATHEDRALIS

Episcopalis Cathedra Suburbicariarum dioecesium Portuensis et Sanctae Rufinae, iam ab anno 1119 invicem perpetuo unitarum, exstat ab immemorabili, veteribus Ecclesiis Cathedralibus penitus destructis, in quadam parva ecclesia seu capella Deo dicata in honorem Sanctarum Luciae et Rufinae Virginum et Martyrum, perantiquis Episcopalibus Aedibus in Portu exsistentibus insita et plane impar liturgicis usibus ac perdifficili accessu fidelibus.

Quapropter Eminentissimus ac Reverendissimus Pater Dominus Eugenius S. R. E. Cardinalis Tisserant, statim ac Episcopus praedictarum Ecclesiarum renuntiatus fuit, huic gravissimo incommodo in primis obviare cupiens, Sanctissimo Domino Nostro Pio Divina Providentia Pp. XII supplices preces porrexit, ut facultas sibi tribueretur aedes perficiendi plures iam annos in loco *La Storta* incoeptas. Qua obtenta, impenso ingentique labore, nova eademque perampla Ecclesia aedificata est, proximo die festo Annuntiationis Beatae Virginis Mariae Deo in honorem Ss. Cordium Iesu et Mariae per eundem Eminentissimum Virum dicanda et consecranda.

Ideoque Eminentissimus Purpuratus Pater expostulat a Sanctitate Sua ut Episcopalem Cathedram Portuensem et Sanctae Rufinae ab antiqua illa capella in novam huiusmodi Ecclesiam transferre et perpetuo statuere dignetur.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Pp. XII, re mature perpensa habitoque favorabili voto infrascripti Cardinalis Sacrae Congregationis Consistorialis a Secretis, probe existimans id in divini cultus incrementum et in animarum bonum esse cessurum, transfert Episcopalem Cathedram Suburbicariarum dioecesium Portuensis et Sanctae Rufinae a

supradicta capella Deo dicata in honorem Ss. Luciae et Rufinae in Portu exstante, ad novam Ecclesiam Deo in honorem Sacrorum Cordium Iesu et Mariae in loco *La Storta* cito dicandam, quae proinde Ecclesiae Cathedralis Portuensis et Sanctae Rufinae titulo in perpetuum fruetur necnon omnibus iuribus, privilegiis, et praerogativis quae huiusmodi ecclesiis iure competunt.

Quibus super omnibus Ssmus Dominus Noster Pius Pp. XII praesens iussit edi Consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae forent.

Ad haec autem exsecutioni mandanda delegat praefatum Cardinalem Episcopum Portuensem et Sanctae Rufinae, eique tribuit facultates ad effectum necessarias et opportunas etiam subdelegandi quemlibet maluerit virum ecclesiasticum in dignitate constitutum.

Datum Romae, ex Aedibus S. Consistorialis Congregationis, die 7 Martii anno iubilari 1950, in festo S. Thomae Aquinatis.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis.*

L. ✠ S.

I. Ferretto, *Substitutus.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

DECRETUM

DE ECCLESIASTICIS OFFICIIS ET BENEFICIIS CANONICE INSTITUENDIS SEU PROVIDENDIS.

Catholica Ecclesia, ex ipsius Christi institutione est perfecta Societas hierarchice constituta, cuius plenum et supremum regimen ac iurisdictio est penes Romanum Pontificem, beati Petri Apostoli in primatu successorem. Quapropter nemo in ecclesiastica officia et beneficia se immitti nec alios immittere praesumere potest, sine legitima canonica institutione seu provisione.

Genuinam de hac re iuris canonici normam iam recolebat prima regula iuris in VI: « Beneficium ecclesiasticum non potest licite sine institutione canonica obtineri ». Et Concilium Tridentinum decrevit: « eos, qui tantummodo a populo aut saeculari potestate ac magistratu

vocati et instituti ad haec ministeria exercenda adscendunt, et qui ea propria temeritate sibi sumunt, omnes non Ecclesiae ministros sed fures et latrones, per ostium non ingressos, habendos esse » (cap. IV, sess. XXIII de reform.). Quin imo eadem sancta Synodus definivit : « Si quis dixerit ... eos qui nec ab ecclesiastica et canonica potestate rite ordinati nec missi sunt, sed aliunde veniunt, legitimos esse verbi et Sacramentorum ministros, anathema sit » (Ibid. can. VII ; cfr. quoque Syllab. Pii Pp. IX, n. 50).

Praeterea haec eadem principia sanxit Codex iuris canonici, statutis quoque poenis contra transgressores (cfr. cc. 2331, § 2 ; 2334, 1°-2° ; 147, § 1-2 ; 332, § 1 ; 2394).

Ad eadem sacrosanta principia magis sarta tectaque servanda, simulque ad praecavendos abusus in re tanti momenti, Sanctissimus Dominus Noster Pius Pp. XII statuere dignatus est :

In excommunicationem speciali modo Sedi Apostolicae reservatam ipso facto incurrunt :

1) qui contra legitimas ecclesiasticas Auctoritates machinantur aut earum potestatem quomodocumque conantur subvertere ;

2) qui ecclesiasticum officium vel beneficium vel dignitatem sine institutione vel provisione canonica, ad normam sacrorum Canonum facta, occupat vel in eadem sinit illegitime immitti, vel eadem retinet ;

3) qui in criminibus nn. 1 et 2 declaratis quovis modo, directe vel indirecte, partem habent.

Quibusvis non obstantibus, etiam speciali mentione dignis.

Datum Romae, die 29 Iunii 1950.

I. Card. Bruno, *Praefectus.*

L. ✠ S.

F. Roberti, *a Secretis.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

LIBERIEN.
(MONROVIEN.)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS LIBERIENSIS DEINCEPS « MONROVIENSIS » APPELLABITUR.

Cum in Africa Occidentali Vicariatus Apostolicus Liberiensis, Societati pro Missionibus ad Afros concreditus, ad evangelizationis opus facilius reddendum divisus fuerit, ita ut in orientali eius territorii parte Praefectura Apostolica Capitis Palmensis, Patribus e praelaudata Societate pariter committenda, erecta sit, Emi ac Revmi Patres Cardinales huius Sacrae Congregationis de Propaganda Fide regimini praepositi, in iisdem plenariis comitiis die 30 Ianuarii vertentis anni habitis, in quibus erectio illa decreta est, de nomine quoque Vicariatus Liberiensis immutando egerunt.

Itaque, cum nomen illud non amplius rerum condicioni respondere, morem autem huius S. Congregationis esse perpendissent, ut singulae Missiones a sua cuiusque Ordinarii sede, quatenus fieri potest, appellentur, Vicariatum, qui, post memoratam divisionem, in parte occidentali territorii reipublicae Liberiensis exstare perget, « Monroviensem », a Monroviae urbis, eiusdem reipublicae capitis, nomine vocandum esse censuerunt.

Sacra igitur haec Congregatio, de mandato Ssmi D. N. Pii Div. Prov. Pp. XII, vigore facultatum sibi ab Ipso specialiter concessarum, Vicariatum Liberiensem, ut supra dismembratum, deinceps Vicariatum Apostolicum Monroviensem appellandum esse decrevit, praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 2 Februarii mensis anno D. 1950.

P. Card. Fumasoni Biondi, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

I

DUBUQUEN.

NULLITATIS MATRIMONII (ORR - MC COY)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi James Mc Coy, in causa de qua supra conventi, eundem citamus ad comparendum in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 21 Decembris 1950, hora undecima, sive per se sive per Procuratorem legitime constitutum, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione :

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Dñi James Mc Coy, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

I. Pasquazzi, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 21 Iulii 1950.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. James Mc Coy, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 21 décembre 1950, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit James Mc Coy devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (DAMASSO - JACOBS)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Isidori Jacobs, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 16 Novembris 1950, hora meridiana ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti domini Isidori Jacobs curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Gulielmus Heard, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 26 Iulii 1950.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Isidore Jacobs, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 16 novembre 1950, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Isidore Jacobs devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

APPENDIX

TRIBUNAL ARCHIDIOEC. WESTMONASTERIENSIS

Citatio edictalis

NULLITATIS MATRIMONII (PHILLIMORE - COCKBURN)

Cum ignoretur locus actualis commorationis domini Alistair Cockburn, in causa conventus, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede S. Tribunalis Curiae Westmonasterien., Londini, Anglia (Archbishop's House, Westminster, London S. W. I.) die 3 Novembris 1950 hora tertia p. m., ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum :

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis predicti domini Alistair Cockburn, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Ex Cancellaria S. Tribunalis Curiae Westmonasterien., die 21 Iulii 1950.

Rev. Iosephus Geraerts, *Praeses.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Alistair Cockburn, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de Westminster, le 3 novembre 1950, à 3 heures de l'après-midi, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Alistair Cockburn devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 6 giugno 1950, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione del Ven. Servo di Dio Giuliano Maunoir, sacerdote professo della Compagnia di Gesù.

Martedì, 18 luglio 1950, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù del Servo di Dio Pio X.

Martedì, 8 agosto 1950, nel Palazzo Apostolico di Castel Gandolfo, alla augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi, hanno dato il loro voto:

a) sul *tuto* per la beatificazione dei Ven. Servi di Dio:

1. Alberico Crescitelli, Missionario Apostolico, martire in Cina nel 1900.

2. Maria De Mattias, fondatrice delle Adoratrici del Preziosissimo Sangue;

b) sui miracoli della Ven. Serva di Dio Margherita Bourgeoys, fondatrice della Congregazione delle Suore di Nostra Signora;

c) sull'eroismo delle virtù del Servo di Dio Pio X.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato nominare:

18 luglio 1950. L'Illmo e Revmo Monsig. Venturi Giosuè, *Promotore di Giustizia e Consultore della Sacra Congregazione del Sant'Offizio.*

12 agosto 1950. Il Revmo Sac. Righetti Mario e i Revmi Padri D. Bernardo Capelle, dell'Ordine di san Benedetto, e Agostino Bea, della Compagnia di Gesù, *Consultori della Sacra Congregazione dei Riti per la sacra Liturgia.*

15 » » S. E. Revma Monsig. Hudal Luigi, Vescovo tit. di Ela, gli Illmi e Revmi Monsignori Canestri Alberto e Staffa Dino, e il Revmo Padre Orlini Alfonso, dell'Ordine dei Frati Minori Conventuali, *Consultori della Sacra Congregazione del Concilio.*

28 » » L'Illmo e Revmo Monsig. Dell'Acqua Angelo, *Sotto-Segretario Aggiunto della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

NECROLOGIO

10 maggio 1950. Monsig. Aftenie Basilio, Vescovo tit. di Ulpiana.

19 giugno » Monsig. Steck Leone Giovanni, Vescovo tit. di Ilio.

23 » » Monsig. Lanza Antonio, Arcivescovo di Reggio Calabria.

24 » » Monsig. Kelly Francesco M., Vescovo tit. di Nasai.

6 luglio » Monsig. Matheson Giovanni Alessandro, Vescovo di Aberdeen.

21 » » Monsig. Jacolino Filippo, Vescovo di Trapani.

2 agosto » Emo Sig. Cardinale Lavitrano Luigi, del titolo di S. Silvestro in Capite, Prefetto della S. Congregazione dei Religiosi.

» » » Monsig. Costa Alberto, Vescovo di Lecce.

» » » Monsig. Rolla Giuseppe, Vescovo di Forlì.

12 » » Monsig. Medori Vincenzo Bonaventura, Vescovo di Calvi e Teano.

14 » » Monsig. Simonetti Angelo, Vescovo di Pescia.

18 » » Monsig. McCarthy Giovanni, Vescovo di Sandhurst.

26 » » Monsig. Gayet Paolo Aijiro, Vescovo di Nagpur.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

CITTÀ DEL VATICANO

L'ATTIVITÀ DELLA SANTA SEDE nel 1949

Lit. 900 ($ 2)

INDEX GENERALIS

Diarium chronologicum - Romana Curia - Varia incepta Pontificiae caritatis - Incepta culturae, artibus ac disciplinis provehendis - Consilium generale pro Anno Sancto - Praefectura Civitatis Vaticanae - Pontificia honoris insignia - Pontificia Documenta - Index analyticus.

ENCHIRIDION INDULGENTIARUM

PRECES ET PIA OPERA

in favorem omnium fidelium vel quorumdam coetuum personarum indulgentiis ditata et opportune recognita

Editio in-18°, pag. XVI-680. Volumen bodoniano more contectum, Lib. 600 ($ 1,30)

Quoniam volumen, quod «Preces et Pia Opera...» inscribitur atque anno 1937 editum fuit, iam amplius non prostat, Sacra Paenitentiaria Apostolica illud iterum, opportune recognitum, typis imprimere curavit. Volumen complectitur preces et pia opera, quae usque ad expletum annum 1949 a Summis Pontificibus fuere indulgentiis ditata; tum ea videlicet, quae in favorem omnium christifidelium, tum ea etiam, quae in favorem quorumdam coetuum personarum spiritualibus hisce muneribus insignita fuerunt, obrogatis ceteris omnibus generalibus indulgentiarum concessionibus, quae in enchiridion non sint relatae.

BRUNO CARD. IOSEPH

CODICIS IURIS CANONICI INTERPRETATIONES AUTHENTICAE

seu responsa a Pontificia Commissione ad Codicis canones authentice interpretandos data et in unum collecta, atque Romanorum Pontificum actis et Romanae Curiae decisionibus aucta.

Vol. I - ab anno 1917 ad annum 1935, in-8° (pag. VIII-228). — In It. L. 300. Extra It. $ 1.
Vol. II - ab anno 1936 ad annum 1950, in-8° (pag. VIII-120). — In It. L. 300. Extra It. $ 1.

BRUNO CARD. IOSEPH

ORDO IN CONCILIO PLENARIO SERVANDUS

anno 1946, in-8° (pag. 75). — In Italia L. 150. Extra Italiam $ 0,50.

VARIATIONES IN RUBRICIS PONTIFICALIS ROMANI

(*Acta Ap. Sedis* — vol. XXXXII, 1950, pp. 448-456)
L. 50 ($ 0,15)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

Opus nuperrime e prelo emissum:

BIBLIA SACRA

iuxta latinam Vulgatam versionem ad codicum fidem iussu Pii Pp. XII, cura et studio Monachorum Abbatiae Pontificiae Sancti Hieronymi in Urbe, Ordinis Sancti Benedicti, edita

Tomus VIII - LIBRI EZRAE TOBIAE IUDITH

ex interpretatione sancti Hieronymi cum Praefationibus et variis Capitulorum seriebus

In-4, XII-280 pag., Romae, Typis Polyglottis Vaticanis, 1950
(Lib. 2000, $ 4)

Hoc novo volumine editionis criticae Vulgatae continentur liber Ezrae, id est primus et secundus Esdrae in editione clementina, quem S. Hieronymus Domnione et Rogatiano rogantibus ex hebraeo transtulit, et libri Tobiae et Iudith, quos exigentibus Cromatio et Heliodoro episcopis de chaldaeo in latinum vertit. Textus ad fidem codicum, praesertim antiquiorum, restitutus triplici apparatu munitur quo ratio redditur de constituto textu eiusque traditione. Singulis libris praemittuntur Praefatio s. Doctoris et Capitulorum seu Titulorum series. In Prolegomenis editores de codicibus quibus usi sunt tractant et de via ac ratione qua editio in his libris procedit.

Praecedentes Tomi hoc ordine editi sunt:

I. Genesis, 1926; II. Exodus et Leviticus, 1929; III. Numeri et Deuteronomium, 1936; IV. Iosue. Iudicum, Ruth, 1939; V. Samuhel, 1944; VI. Malachim, 1945; VII. Verba Dierum, 1948. Praeparantur libri Hester, Iob, Psalterium gallicanum, libri sapientiales. Psalteria «iuxta Hebraeos» et romanum in Collectaneis Biblicis Latinis edentur.

Iuvat fortasse quaedam iudicia referre de voluminibus proxime editis:

Nuovo libro, ma anche nuova fase dell'immane impresa. I libri precedenti già nel loro titolo comune « Octateuchus » dimostravano d'avere una comune base manoscritta e di presentare le medesime linee direttive per l'elaborazione del testo, quelle, che con tanta pazienza e sagacia aveva tracciate il compianto primo Abbate D. Henri Quentin. Ora si entra in altro reparto, e le cose cambiano parecchio; i RR. Monaci dell'Abbazia di S. Girolamo qui lavorano sul proprio con base rinnovata e criteri indipendenti e dànno quindi la vera misura del loro valore nell'opera, sovente così delicata. Ed hanno fatto egregia prova.

A. Vaccari, in *Biblica*, 1944.

Les vicissitudes de la guerre n'ont pas longtemps arrêté les savants travaux des moines de Saint-Jérôme *in Urbe*. Les deux volumes que nous sommes heureux de recenser portent respectivement les dates de 1944 et 1945. Ils sont le fruit d'un travail assidu, dont témoignent les *prolegomena* et l'apparat documentaire. Travail méritoire par son austérité comme par ses résultats: nous voici en possession de la vulgate des livres de Samuel et des Rois selon un texte pratiquement définitif. Les esprits utilitaires n'en perçoivent pas l'utilité, mais quiconque n'ignore pas les problèmes du texte massorétique sait l'importance d'une édition critique de la recension faite sur l'hébreu, au IVe siècle, par un maître.

Dom B. Capelle, in *Recherches de Théologie Ancienne et Médiévale*, 1945.

Ce labeur érudit et patient nous donne enfin un texte propre, établi critiquement. De plus, les apparats très complets fournissent un précieux matériel pour l'histoire de la Vulgate.

R. de Vaux, in *Revue Biblique*, 1947.

In 1907 Pope Pius X decided to appoint a Commission for the revision of the Latin Vulgate... The primary object set before the Commission was to produce the best critical edition of the text of St. Jerome's translation from the Hebrew wich could be obtained from a study of the oldest and best codices according to the soundest principles of textual criticism... The revised text published by this Commission might be confidently expected to be the most correct and acceptable edition of the Vulgate Bible.

D. A. Weld-Blundell, in *Scripture*, 1947.

Die neue Ausgabe bietet zum ersten Mal einen Ueberblick über das gewaltige handschriftliche Material in einer recht umfassenden Auswahl... In Summa, reiches hs.liches Material, vorzügliches Arbeitsinstrument, für alle künftige Vulgataforschung grundlegend. Ihr Text bedeutet einen erheblichen Fortschritt in der Richtung auf die älteste Ueberlieferung.

Hans Lietzmann, in *Theologische Literaturzeitung*, 1940.

Una cosa podemos decir, sin embargo. Que nos agrada más un sistema seguido con fidelidad que no, como sucede muchas veces, la inconsistencia de aquellos que parecen complacerse en luchar contra sí mismos o, por falta de sistema, en levantar castillos en el aire. En esto sentido, aparte de otras muchas cosas, los Padres de la Abadía de S. Jerónimo han dado a todos un buen ejemplo de fidelidad y merecen mil plácemes por ello.

Finalmente por lo que se refiere a la ordenación y ejecución de la obra, no podemos menos de admirar la exquisita delicadeza y paciencia, típicamente benedictina, que raya en una escrupulosidad casi increíble... Parece imposible que en obra de tan delicado estudio e impresión tan complicada, se llegue a tal perfección.

Teofilo Ayuso Marazuela, in *Estudios Bíblicos*, 1946.